

til ikke har været fredet. Jeg tror, der er god Grund til det, thi vort Ferskvandsfiskeri bringer allerede nu op imod 1 Mill. Kr.s aarlig Indtægt, naar vi trækker det fra, som skal trækkes fra, og lægger det rigtige til, og jeg er overbevist om, at hvis vi bruger det Stykke Ferskvandsareal, som vi har her i Danmark — det er en Flade paa Falsters Størrelse — bevidst og rationelt, som et Sted, hvor vi opdrætter de mest værdifulde Husdyr, de Husdyr, som det er mest rentabelt at opdrætte, vil vore Ferskvande kunne give det danske Samfund mange Millioner Kroner i aarlig Indtægt.

Jeg skal dernæst gaa over til nogle Betragtninger angaaende Saltvandsfiskerilovforslaget. Som jeg før sagde, hviler ogsaa dette paa de tilvante Forestillinger: Udenfor Søterritoriet kan enhver fiske, indenfor Søterritoriet praktisk talt enhver Borger, naar han har boet her i Landet i to Aar, saafremt ikke særlige Rettigheder træder hindrende i Vejen, og ved disse særlige Rettigheder tænkes navnlig paa Aalegaardsretten. Det er en Ret, der hurtigst muligt bør fjernes, saavel som alle de andre Privilegier, der findes i vor Fiskerilovgivning, den er fuldkommen samfundstridig og slet ikke begrundet i Aalenes Livshistorie. Det har oprindeligt heller ikke været nær saa vidtgaaende en Ret som nu, og hvis man tænker sig det Eksperiment, at Christian V's danske Lov 5—10—43 igen blev gjort til Lov i Danmark, vilde denne Paragraf, naar man opfatter den paa moderne Maade, i Virkeligheden betyde, at der ingen Aalegaardsret var. Hvad staar der nemlig ordret i den Paragraf? Jeg haaber, jeg maa have Lov til at læse den ganske korte Række af Sætninger op. Der staar: „Enhver maa nyde Aalegaarde for sin egen Grund, undtagen i de Fjorde, som Kongen og den menige Mand har Skade af.“ Hvad vil det nu sige omsat i Nutidens Tankegang? Kongen, det er den danske Stat; den menige Mand, det er alle de ubemidlede i Danmark. Baade den danske Stat og i Særdeleshed alle de ubemidlede i Danmark har ethvert som helst Sted Skade af enhver Aalegaard. Altsaa lyder denne Paragraf omsat i moderne Tankegang saaledes: Aalegaardsretten eksisterer ikke længere, thi den skader Staten, og den skader den ubemidlede Mand. Jeg er derfor glad ved, at dette Spørgsmaal er blevet saa stærkt omtalt i Diskussionen her. Naturligvis vilde jeg, som enhver anden Socialdemokrat, helst have set, at Regeringen havde kunnet fore-

lægge et Lovforslag, i hvilket Paragraffen om Aalegaardsretten var blevet erstattet af en anden, saaledes at Privilegiet var blevet fjernet. Jeg skal imidlertid ikke sætte mig imod, hvad man fra anden Side har udtalt, at vi alligevel behandler Lovforslaget og lader § 7 staa, naar det blot maa være en Forudsætning, at den højtærede Landbrugsminister saa hurtigt, som det er muligt, vil drage Omsorg for, at der kan blive nedsat en Kommission, som tager under Overvejelse, hvorledes vi kan faa uretmæssige Standsprivilegier fjernet fra vore Fiskerilove. Kun ønsker jeg, at denne Kommissions Opgave skulde udvides en lille Smule, saaledes at den ikke alene fik den Opgave at behandle det specielle Spørgsmaal om Aalegaardsretten langs vore Kyster, men ogsaa kom til at overveje, med hvilken Ret man har tilsvarende Privilegier for vore ferske Vandes Vedkommende. Det er i Virkeligheden ganske analoge Fænomener.

Selv om vi ophæver Aalegaardsprivilegiet, er vi naturligvis ikke dermed naaet til et rationelt Havfiskeri. Ogsaa paa det Omraade bør Staten overtage Virksomheden paa en eller anden Vis, fordi vi derved kommer bort fra en hel Del Vanskeligheder, netop de smaa Stridigheder, som kan komme frem, ved at een Fisker har en Interesse, en anden en anden. Og jeg vil nævne, at der foreligger et temmeligt gammelt Præcedens i den Retning. Ovre i Kina er det nemlig formelt Staten, der ejer Retten til Fiskeri, og man har organiseret Fiskeriet paa den Maade, at Fiskerbaadene betaler en Afgift til Statskassen for Retten til at fiske i de Vande, der betragtes som Statens Vande. Fiskerne er organiserede i Lav paa 10 Baade, og disse 10-Mands-Lav samles saa atter i et stort 100-Mands-Lav, det man paa Kinesisk kalder et Hundrede, med en Anfører, som Fiskerne selv vælger paa 5 Aar, og som er ansvarlig for alle Medlemmernes Opførsel. Det er kinesisk Tankegang. Det forekommer mig, at der kunde være noget brugbart i dette. Hvad skulde der være i Vejen for, at Staten overtog hele Bedriften og foranledigede, at Fiskerne organiserede sig efter stedlige Hensyn i Lav paa et større eller mindre Antal Baade og saa fiskede under Ledelse af en særlig sagkyndig, som de selv valgte, og saaledes, at Staten garanterede dem en vis Minimumsindtægt, medens de fik Tantieme, naar de havde særlig stort Udbytte af deres Virksomhed. Det mener jeg vilde være forsvarligt i dette Tilfælde, fordi her er Tale om en Virksomhed, der, som det